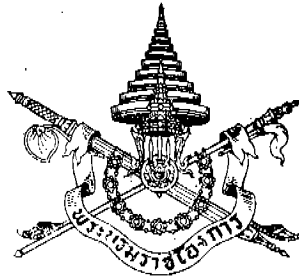

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๕

เล่ม ๙๘ ตอนที่ ๒๒ ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ มีนาคม ๒๕๐๔

พระราชบัญญัติ

ควบคุมการประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๖)

พ.ศ. ๒๕๐๔

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๔

เป็นปีที่ ๑๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา ดังต่อไปนี้

เล่ม ๑๘ ตอนที่ ๒๒ ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ มีนาคม ๒๕๐๔

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลป์ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๐๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลป์ พุทธศักราช ๒๔๗๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลป์ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑ ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบโรคศิลป์หรือแสดงด้วยวิธีใด ๆ ว่าพร้อมที่จะประกอบโรคศิลป์โดยมิได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลป์จากคณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลป์ตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้

(ก) การช่วยเหลือเยียวยาผู้ป่วยตามศีลธรรม โดยไม่รับสินจ้างรางวัล แต่ทั้งนี้จะฉ้อฉลหรือสสารใด ๆ เข้าไปในร่างกายผู้ป่วย หรือให้ยาอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยการขายยาแก่ผู้ป่วยมิได้

(ข) นักเรียนแห่งสถานศึกษาของรัฐบาลหรือสถานศึกษาที่รัฐบาลรับรอง กระทำการฝ่าฝืนในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ผู้ฝึกหัดซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลป์แล้ว

(ค) บุคคลซึ่งทางราชการ เทศบาล สุขาภิบาล หรือสภาเทศบาลไทย มอบหมายให้ประกอบโรคศิลป์ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลป์แล้ว ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(ง) บุคคลซึ่งมีใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลป์ของต่างประเทศที่มาประกอบโรคศิลป์ในฐานะเป็นผู้รับปรึกษาชั่วคราวของทางราชการ โดยอนุมัติของรัฐมนตรี”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลป์ พุทธศักราช ๒๔๙๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลป์ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๙๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕ ความรู้ในวิชาชีพของผู้มีสิทธิขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลป์ได้นั้น คือ

(๑) สำหรับผู้ประกอบโรคศิลป์แผนปัจจุบันชั้นหนึ่ง
ต้อง

(ก) มีปริญญาหรือประกาศนียบัตรสำหรับสาขานั้น ๆ จากสถานศึกษาในประเทศไทยที่คณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลป์รับรอง แต่คณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลป์อาจสอบความรู้ก่อนก็ได้

สำหรับสาขาเวชกรรมต้องได้ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลและหรือสถาบันทางแพทย์เป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปีภายหลังวันที่สถานศึกษาได้อนุมัติให้ปริญญาแล้วและเป็นที่พอใจของคณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลป์ หรือ

(ข) มีปริญญาหรือประกาศนียบัตรสำหรับสาขานั้น ๆ จากสถานศึกษาในต่างประเทศและได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบโรคศิลป์ในประเทศไทยที่ตนได้ปริญญาหรือประกาศนียบัตร ทั้งคณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลป์ได้สอบความรู้เป็นที่พอใจแล้ว แต่ถ้าเป็นคนไทย ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบโรคศิลป์ในประเทศไทยที่ผู้นั้นได้ปริญญาหรือประกาศนียบัตร

สำหรับสาขาเวชกรรม ต้องมีใบรับรองของโรงพยาบาลและหรือสถาบันทางแพทย์แสดงว่าได้ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลและหรือสถาบันทางแพทย์นั้นมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปีภายหลังวันที่ได้ปริญญา และเป็นที่พอใจของคณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลป์

(๒) สำหรับผู้ประกอบโรคศิลป์แผนปัจจุบันชั้นสอง ต้องเป็นผู้ซึ่งได้รับการอบรมศึกษาในสาขาทันตกรรม หรือสาขา การผดุงครรภ์จากโรงพยาบาลหรือสถานศึกษาของทางราชการ ในประเทศไทย และเป็นที่พอใจของคณะกรรมการควบคุมการ ประกอบโรคศิลป์

(๓) สำหรับผู้ประกอบโรคศิลป์แผนปัจจุบันในสาขา การพยาบาล ต้องเป็นผู้ที่มีปริญญาหรือประกาศนียบัตรจากสถาน ศึกษาที่คณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลป์รับรอง แต่คณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลป์อาจสอบความ- รู้ก่อนก็ได้

(๔) สำหรับผู้ประกอบโรคศิลป์แผนโบราณ ต้องเป็น ผู้ซึ่งได้รับการอบรมศึกษาจากผู้ประกอบโรคศิลป์แผนโบราณ ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตแล้วตามกำหนดเวลาและ เงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และคณะกรรมการควบคุมการ ประกอบโรคศิลป์ได้สอบความรู้เป็นที่พอใจแล้ว ”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ส. ธนะรัชต์

นายกรัฐมนตรี

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๐

เล่ม ๓๘ ตอนที่ ๒๒ ราชกิจจานุเบกษา ๑๐ มีนาคม ๒๕๐๔

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากวิทยาศาสตร์การแพทย์ทุก ๆ ด้านได้วิวัฒนาการก้าวหน้าไปกว่าเดิมมาก และเพื่อผดุงมาตรฐานการแพทย์ของประเทศให้อยู่ในระดับมาตรฐานสากล จึงควรให้ผู้ที่ได้รับปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิต มีการฝึกอบรมต่ออีกหนึ่งปีเป็นอย่างน้อย ก่อนที่จะให้ทำการประกอบโรคศิลป์ได้ และโดยที่บทบัญญัติในมาตรา ๑๑ ยังไม่รัดกุมพอ โดยเปิดโอกาสให้ผู้ที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนทำการประกอบโรคศิลป์โดยมิชอบได้ เพราะฉะนั้น เพื่อสวัสดิภาพของประชาชน จึงจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมความในมาตรา ๑๑ และ ๑๕ เสียใหม่